

mesteren, at det maatte være hende, han forleden havde vekslet Øjekast med paa Østergade, mens hun foer forbi i et flot Køretøj.

„Saa er det sagtens Deres Auto, der holder her udenfor,“ sagde han og fikserede hende lidt.

„Ja vist! Og Tak, fordi De minder mig om det.“

Hun fik sit Ræveskind lagt tilrette paa Skuldrene og spurgte imens, om man havde den Fornøjelse at se ham ved den store Modtagelse hos Karsten From næste Fredag. Hun hørte til sin Overraskelse, at hans Kusine ikke var indbudt.

„From har bedt mig om at komme; men Rigsdagsarbejdet lægger naturligvis stærkt Beslag paa os Folkets Mænd i denne Tid. Den politiske Situation er jo meget alvorlig. Man veed aldrig, hvad Øjeblik man kan blive kaldt til Konferencer af afgørende Betydning.“

„Naa ja — bliver De forhindret, gaar De næppe tabt af saa meget,“ sagde Fru Merck og rejste sig. „Der er ikke mere saa morsomt hos From. Det kan være godt nok med alle hans *tricks*; men man kan ogsaa faa for meget af Hr. Bajads.“

„Hans Selskaber har dog Ord for at være særdeles livlige.“

Fru Merck lo med en uciviliseret Latter og strøg sig over sine lange Handsker.

„Ja, der sker vistnok undertiden paa Hjemturen nogle smaa Forvekslinger mellem Parrene. Menneskene er jo ikke altid saa dydige, som de burde være.“

Hun sagde nu Farvel; og Jytte, der hele Tiden havde undgaaet at se paa hende, maatte følge hende ud.

Da hun kom tilbage, stod Fætteren ude paa Gulvet med Hænderne i Siden og smilte bredt.

„Hvad er det for en Dame? I kender hende altsaa?“

„Nej — Gud ske Lov! — det gør vi egentlig ikke. Men hun har en Tante i Avstralien, som engang var Mors Veninde. Hun kom for at bringe en Hilsen fra hende.“

Jytte anede dog, at denne Hilsen kun havde været et Paaskud, som muligvis endda var opfundet. Fru Merck havde paa en eller anden Maade faaet Underretning om hendes Besøg hos From,